

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.490 van 4 december 2001
in de zaak A. 101.255/XII-2978.**

In zake : Gaston MERCKX,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en R. HEIJSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1

tegen :

de NV INTERCOMMUNALE VENNOOTSCHAP
ANTWERPSE WATERWERKEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat I. OPDEBEEK,
kantoor houdende te AARTSELAAR,
Karel van de Woestijnelaan 7.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gaston MERCKX op 5 maart 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van, enerzijds, de beslissing van 3 januari 2001 van het directiecomité van de Intercommunale Vennootschap Antwerpse Waterwerken NV waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd en, anderzijds, de bekrachtiging van die beslissing bij besluit van 5 januari 2001 van de raad van bestuur van dezelfde intercommunale vennootschap;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat A. COOLSAET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de raad van bestuur van de verwerende partij op 30 juni 1999 besluit tegen verzoeker, directeur-generaal, een tuchtprocedure te openen; dat op 20 september 1999 de raad van bestuur beslist verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan; dat die beslissing bij arrest nr. 87.127 van 9 mei 2000 wordt geschorst omdat de zaak aan de onderzoeksraad is onttrokken geworden; dat de raad van bestuur het tuchtverslag van 24 augustus 1999 en het tuchtdossier overdraagt aan het directiecomité, dat de stukken op zijn beurt overdraagt aan de onderzoeksraad; dat op 22 december 2000 de onderzoeksraad adviseert verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan; dat op 3 januari 2001 eerst de raad van bestuur het door de Raad van State geschorste besluit van 20 september 1999 intrekt en daarna het directiecomité op het advies van de onderzoeksraad ingaat en verzoeker met onmiddellijke ingang van ambtswege ontslaat; dat de raad van bestuur de tuchtstraf op 5 januari 2001 bekrachtigt;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het recht van verdediging en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; dat hij in een tweede onderdeel onder meer doet gelden dat “bij de opbouw en de evaluatie van de bewijslast inzake het meest belangrijke weerhouden en als bewezen geachte tuchtfout, namelijk de schriftvervalsing van twee geneeskundige voorschriften (dossier fonds gezondheidszorgen): de tuchtoverheid de heer Merckx in de onmogelijkheid heeft gesteld om op korte termijn een volwaardige tegenexpertise te voltooien mbt een voor de besluitvorming van de tuchtoverheid doorslaggevende expertise (nl. het grafologisch onderzoek van de twee van valsheid in geschrifte verdachte geneeskundige voorschriften) [en] het tuchtdossier niet alle stukken bevat waarop een voor de heer Merckx zwaar belastende en voor de tuchtoverheid doorslaggevende expertise [...] gesteund is, en de heer Merckx bijgevolg geen inzage heeft gekregen van deze onderliggende stukken”;

Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat verzoeker gedurende verschillende maanden de mogelijkheid had om het tegenbewijs te leveren of om toelating tot inzage in het strafdossier te vragen zodat de verdachte stukken konden worden onderzocht door een door hem aangewezen deskundige, dat hij van die mogelijkheid nooit gebruik heeft gemaakt, dat hij wel voor de onderzoeksraad een schriftonderzoek vorderde, dat hij pas na kennisgeving van het resultaat van dat schriftonderzoek voor het eerst inzage in het strafdossier vroeg, dat verzoeker blijkbaar alleen maar tijd wilde winnen om zo lang mogelijk in dienst te blijven, dat het verslag van het schriftonderzoek aan het dossier is toegevoegd, dat andere stukken niet bij het dossier moesten worden gevoegd, dat de onderzoeksraad en de tuchtoverheid enkel kennis hebben genomen van het verslag en dat er dus geen stukken voor verzoeker werden achtergehouden;

Overwegende dat de bestreden tuchtstraf onder meer is opgelegd wegens de vervalsing van een medisch attest; dat het tuchtfeit door de verwerende partij als bijzonder zwaarwichtig wordt beschouwd, en wel zodanig dat luidens de motivering van de straf “dit feit alleen reeds” de tuchtrechtelijke verwijdering uit de dienst rechtvaardigt; dat in dit licht vooralsnog wordt aangenomen dat het feit bij de besluitvorming over de tuchtstraf van doorslaggevende aard is geweest;

Overwegende dat de verwerende partij het tuchtfeit als bewezen heeft beschouwd op grond van de conclusies van grafologe Christians; dat de grafologe op 10 november 2000 door de onderzoeksraad met een expertise-opdracht werd belast nadat verzoeker had doen gelden dat bij gebrek aan grafologisch onderzoek een vervalsing niet bewezen is;

Overwegende dat grafologe Christians opgedragen werd de twee geneeskundige voorschriften in het strafrechtelijk dossier bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen te onderzoeken en na te gaan of zij door verzoeker vervalst werden; dat zij in haar expertiseverslag van 7 december 2000 tot de conclusie komt dat het eerste voorschrift door verzoeker is aangevuld en dat er onvoldoende vergelijkingspunten zijn om een definitieve uitspraak over het tweede voorschrift te kunnen doen;

Overwegende dat verzoeker met brief van 8 december 2000 kennis krijgt van de resultaten van het onderzoek en wordt uitgenodigd om daarover op 22 december 2000 door de onderzoeksraad te worden gehoord; dat hij reeds op 13 en 14 december 2000 de nodige stappen zet om inzage te krijgen van de geneeskundige voorschriften die zich in het strafdossier bevinden, met het oog op een tegenexpertise; dat hij evenwel tevergeefs op 18 en 22 december 2000 om een uitstel van het verhoor vraagt tot na de inzage en de tegenexpertise; dat de onderzoeksraad meent dat verzoeker, “[i]ndien hij dit wenste”, van de mogelijkheid gebruik had kunnen maken “om zélf een grafologisch onderzoek te laten plaatsvinden”; dat ook het directiecomité, verzoekers vraag daartoe ten spijt, zijn hoorzitting van 3 januari 2001 niet wil verdagen;

Overwegende dat de tuchtoverheid slechts feiten in aanmerking mag nemen die naar recht en redelijkheid als vaststaand mogen worden beschouwd; dat te dien einde de verwerende partij het blijkbaar nodig vond met betrekking tot de tenlastelegging aangaande de vervalsing van de medische voorschriften een deskundig onderzoek te bevelen; dat krachtens het in het middel aangevoerde recht van verdediging aan verzoeker de gelegenheid diende te worden geboden zich nuttig te verdedigen tegen de betreffende tenlastelegging en dus ook tegen het expertise-verslag dat de beschuldiging moest bewijzen;

Overwegende dat verzoeker op het eerste gezicht terecht meent dat hij, om het recht van verdediging nuttig te kunnen uitoefenen, in staat gesteld moest zijn om kennis te nemen van de vergelijkingsstukken waarop de grafologe zich steunde en om aldus te “verifiëren of het deskundig onderzoek is verlopen op basis van authentiek en ongewijzigd vergelijkingsmateriaal dat van zijn hand is”; dat hij die stukken niet heeft kunnen inzien, niettegenstaande zijn verzoek daartoe aan zowel de onderzoeksraad als het directiecomité; dat hiervoor geen verontschuldiging vormt het feit dat ook de onderzoeksraad en de tuchtoverheid van die stukken geen kennis hebben genomen, nog daargelaten of dit, zoals verzoeker stelt, op zichzelf al niet een bijkomende onwettigheid, want schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, uitmaakt;

Overwegende voorts dat een nuttige verdediging te dezen tevens inhield, zo lijkt, dat verzoeker desgewenst de mogelijkheid moest krijgen een deskundig tegenonderzoek te laten verrichten en dat met het oog daarop met een redelijk uitstel werd ingestemd; dat de redenen die verwerende partij aanvoert om verzoeker dat uitstel te weigeren niet overtuigen; dat hij de tégenexpertise uiteraard niet vóór de expertise moest laten gebeuren; dat evenmin concreet aannemelijk wordt gemaakt dat de “redelijke termijn” waardoor verwerende partij zich terecht gebonden acht, in het gedrang zou zijn gebracht door een uitstel waar de verzoeker niet zonder reden zelf om had gevraagd;

Overwegende dat verzoekers recht van verdediging geschonden lijkt; dat het tweede onderdeel van het eerste middel in de besproken mate ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in de eerste plaats wijst op “de overvloedige rechtspraak” van de Raad van State volgens dewelke een tuchtrechtelijk ontslag, behoudens tegenindicatie door de verwerende partij aan te tonen, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt; dat hij vervolgt dat mede gelet op de grote mediabelangstelling voor zijn ontslag zijn eerlijkheid en goede naam “voor de ogen van heel Vlaanderen” door het slijk zijn gehaald, dat de Raad van State reeds met betrekking tot het eerste ontslag van ambtswege het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvaardde en dat zijn nadeel nu des te erger is aangezien voor de tweede keer wordt beslist hem het ontslag van ambtswege op te leggen;

Overwegende dat het betoog overtuigt; dat weliswaar verzoeker sinds de bestreden beslissingen zijn pensioenaanvraag ingewilligd zag en vanaf 1 maart 2001 een rustpensioen geniet, maar dit in de concrete omstandigheden van de zaak niet geacht kan worden mee te brengen dat zijn nadeel, waarvan niet betwist wordt dat het alleszins begin januari 2001 ernstig en moeilijk herstelbaar was, zodanig is verminderd dat het dit thans niet meer zou zijn;

Overwegende dat aan de voorwaarden voor een schorsing is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van, enerzijds, de beslissing van 3 januari 2001 van het directiecomité van de Intercommunale Vennootschap Antwerpse Waterwerken NV waarbij Gaston

MERCKX de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd en, anderzijds, de bekrachtiging van die beslissing bij besluit van 5 januari 2001 van de raad van bestuur van dezelfde intercommunale vennootschap.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier december 2001, door :

de HH.	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.